

Marion Pauw
De wilden

2013
Uitgeverij XL
Leidschendam

Hoofdstuk 1

De weg kwijtraken is zoveel makkelijker dan hem terugvinden. Je denkt onderweg te zijn naar de plek waar je vandaan kwam, maar opeens is niets meer hetzelfde. Je ziet een omgewaaide kapokboom die daar niet eerder lag, een felpaarse orchidee die je nog niet eerder was opgevallen, een grote modderpoel die doorlopen onmogelijk maakt. Je besluit terug te gaan, maar er is geen terug.

Ik had me even van de groep afgezonderd. De gids had me nog gewaarschuwd niet te ver weg te gaan en op te passen voor gifslangen die bijna niet van takken waren te onderscheiden. Ik wachtte tot de anderen waren doorgelopen, en koos een struik op enkele meters van het pad. Na een korte inspectie ging ik op mijn hurken zitten. Het rare was dat ik al die tijd in de verte mensen hoorde praten. Geen moment had ik besef van naderend onheil. Ik stond op, veegde me af en wilde de tissue heel milieubewust in een plastic zakje in mijn rugzak stoppen, maar ik kon het zakje niet zo snel vinden. Hierdoor verloor ik een fatale minuut voordat ik het pad weer kon volgen.

Ik had niet meteen door dat er iets niet klopte. Het tempo had niet heel hoog gelegen en ik nam aan dat de groep op een gegeven moment wel op mij zou wachten, maar na een halve minuut viel het me op dat het

onaangenaam stil was geworden. Het enige wat ik nog hoorde was mijn eigen ademhaling. Ik begon sneller te lopen, struikelde over een boomwortel en kreeg een tak in mijn gezicht waarvan ik hoopte dat het inderdaad een tak was. Even later splitste het smalle pad zich in tweeën.

Ik bleef staan, mijn oren gespitst. Ik riep een paar keer: 'Hallo, hallo, waar zijn jullie?'

Het geschreeuw van een ara in de verte. Het ruisen van de wind.

Ik besloot terug te lopen naar de plek waar ik mijn blaas had geleegd. De groep moest nu toch doorhebben dat ik er niet meer was? Ik liep een minuut, twee minuten. Weer bleef ik staan luisteren. Niets. Ik bedacht dat ik aan de hand van voetsporen de groep terug moest kunnen vinden. Dat zelfs iemand als ik, die voor de eerste keer van haar leven op hikingboots liep in een gebied zonder mobiele telefoonontvangst, dat moest kunnen.

Ik speurde de grond af, maar zag slechts modder en rottende bladeren. Was ik werkelijk zo dom geweest om te verdwalen in wat niet meer kon zijn dan een straal van driehonderd meter? Ik begon weer te roepen. 'Hallo, hallo! Hoort iemand mij?' Zelfs de ara hield zich nu stil.

Het was het meest hopeloze stuk flora dat ik kon bedenken, met bomen van minstens tien meter hoog die

als enorme paraplu's in elkaar gevlochten waren, behangen met slingers van bromelia's, lianen en allerlei andere parasitaire planten. Ik had niet meer dan een paar meter uitzicht, en er was geen enkel punt om me op te oriënteren. Ook de donkergrijze lucht die hier en daar tussen de boomtoppen te zien was, gaf geen enkel aanknopingspunt. Ik had geen idee waar het noorden was of het zuiden. Waar het begin was of het einde.

Weer schreeuwde ik, zo hard dat het pijn deed aan mijn eigen trommelvliezen. 'Godverdomme, waar zijn jullie nou! Waar zijn jullie!' Ik hield mijn adem in en luisterde ingespannen. Als ik mijn hart had kunnen laten stoppen met bonzen, had ik dat gedaan.

Ik haalde mijn telefoon uit mijn rugzak en staarde even naar de woorden GEEN SERVICE in de rechterbovenhoek. Evengoed probeerde ik de kaart te openen, maar zag slechts een grijs scherm. Ik besloot me maar weer om te draaien, deze keer mijn eigen voetstappen te volgen en zo terug te komen op de plek waar ik was achtergebleven. Ik legde enkele honderden meters af en begon zowaar vertrouwen te krijgen in de goede afloop, tot de wind wegviel en het vanuit het niets begon te stortregenen.

'Verdomme,' schreeuwde ik. 'Verdomme, verdomme, verdomme!' Ik haalde de regencape uit mijn tas. Het was zo'n wegwerpding van dun plastic dat ik voor drie

dollar bij de ingang van het Nationale Park had gekocht. De cape zoog zich aan mijn kleding vast dat vochtig was door zweet en regen. Bij iedere stap die ik daarna zette zag ik hoe de voetsporen die ik probeerde te volgen langzaam maar zeker werden weggevaagd. Het werd steeds moeilijker om te onderscheiden waar het pad liep. Waarschijnlijk had het wild in het park eveneens zijn eigen routenet gecreëerd, geen rekening houdend met verdwaalde vrouwen uit Amsterdam-Zuid die nooit bij de padvinderij hadden gezeten en soms al verward raakten in de Bijenkorf. De modderige doorgang waardoor ik me voortbewoog werd steeds smaller tot een dicht struikgewas een einde aan het pad maakte. Toen ik me omdraaide bleef mijn regencape achter een doorntak hangen, waardoor het ding half van mijn lijf scheurde. Ik wikkelde het kapotte plastic om me heen, terwijl de regen genadeloos op me door bleef rammen.

‘Wat nu?’ vroeg ik hardop.

Ik besloot dat ik definitief verdwaald was. Als ik erin zou slagen de goede kant uit te lopen, zou het mogelijk moeten zijn om de ingang van het park aan de hoofdweg binnen een à twee uur te bereiken. Maar ik kon ook de verkeerde richting kiezen, dagenlang onderweg zijn en ergens in Colombia belanden.

Ik keek op mijn horloge. Het was twee uur 's middags. Ik was die ochtend om zes uur met een busje bij het

hotel in Panama-stad opgehaald. We hadden twee uur moeten rijden naar het Nationale Park en vervolgens hadden we een wandeling van twee uur gemaakt naar een van de mooiste watervallen ter wereld. (Zo had het in de reisgids gestaan en toegegeven, het was erg indrukwekkend.) We hadden gebadderd in een grote zoetwaterpoel. Het water was fluweelzacht geweest en voelde heerlijk koel na een zweterige ochtend. Ik zou niet durven beweren dat ik me gelukkig had gevoeld, maar laten we zeggen dat ik me enkele momenten niet óngelukkig had gevoeld. Wat meer was dan ik had durven hopen.

Na het zwemmen hadden we gepicknickt op een grote rots, waarbij ik me afzijdig had gehouden van de groep om de geijkte vragen over herkomst en burgerlijke staat te vermijden.

De gids had ons al gewaarschuwd dat de terugtocht zwaarder zou zijn dan de heenweg. We moesten over het hele traject in totaal zo'n tweehonderd meter klimmen. Het eerste stuk van de wandeling was inderdaad steil geweest, maar het deel waar ik nu stond was vlak. Welke conclusie kon ik daaruit trekken? Moest ik een hoger punt zoeken zodat ik hen kon zien of horen? Of moest ik omlaag, terug naar de waterval waar ze mij zouden kunnen vinden?

Even plotseling als het begonnen was met regenen, brak de zon weer door. Eindelijk kon ik een schatting

maken van waar het zuiden was. Ik probeerde de kaart van Panama voor de geest te halen. Lag het Nationale Park niet schuin boven Panama-stad? Ten noordwesten? Dat zou dan betekenen dat ik nu in tegenovergestelde richting moest lopen. Naar het zuidoosten. Ik moest naar het zuidoosten.

De grond was veranderd in een grote modderige vlakte, hier en daar begroeid met ondoordringbare plantensoorten. Ik had het idee van een pad al lang opgegeven en koerste nu op de zon. Als ik zo door bleef lopen, zou ik ooit tegen het Panamakanaal aan moeten lopen. Ooit. Wat net zo goed vandaag als over een week kon zijn.

‘Je wilde toch zo graag rust aan je hoofd?’ zei ik tegen mezelf. ‘Hier is het. Geniet ervan.’ Ik begon hardop te lachen.

Hoofdstuk 2

Tegen vijven kwam ik aan bij een riviertje. Het was een smal stroompje helder water, hooguit twee meter breed en zeer ondiep. Liepen alle rivieren niet uiteindelijk naar de zee?

Ik had drie uur aan één stuk gelopen en had honger en dorst. Mijn fles was inmiddels leeg. Ik vulde hem met water uit de rivier en nam een paar slokken. Ik wist dat ik het risico liep om allerlei parasieten binnen te krijgen, evengoed smaakte het water heerlijk.

Nadat ik even had gerust, keerde ik mijn rugzak om op een grote rots om te inventariseren wat ik bij me had. Naast het lege waterflesje, mijn telefoon en de gescheurde plastic regencap, kwam ik niet verder dan dat vervloekte plastic zakje met die vieze tissue erin, mijn portemonnee, een mueslireep, een doosje paracetamol, mijn zonnebril, een kleine handdoek, een pakje blarenpleisters en droog ondergoed. Geen zonnebrandcrème. In de gauwigheid waarmee ik mijn rugzak die ochtend had ingepakt was ik die vergeten. Lipgloss, dat had ik dan weer wél bij me.

Ik nam een heel klein hapje van de mueslireep met het idee dat ik er zuinig op moest zijn. Het smaakte fantastisch: zoet en voedzaam. Ik besloot nog een heel klein hapje te nemen, waarna ik de controle over mezelf verloor en het hele ding in één keer naar binnen

schrokte. Ik voelde me daarna iets beter en mijn benen hielden eindelijk op met trillen.

In de verte klonk gerommel. Ik keek omhoog en zag de donkergrijze lucht. Overdag, als de temperatuur zo rond de dertig graden lag, was het al niet prettig om doorweekt te raken, maar nu de lucht aan het afkoelen was zou regen een ramp zijn. Doorlopen had geen zin meer. Het zou over een uur donker worden en de kans dat ik binnen die tijd de bewoonde wereld zou bereiken achtte ik klein. Er was geen ontkomen aan: ik zou die dag niet meer gevonden worden en moest een veilige, droge slaapplek zoeken.

Ik kon een perfecte soufflé bakken, computers bedienen, een bedrijf en een huishouden tegelijkertijd managen, maar hier in de wildernis had ik geen idee wat me te doen stond. Ik was naar dit vreemde, onbekende land gekomen met de hoop dat een verandering van omgeving een helende werking op me zou hebben. Ontdaan van alle opsmuk, starende blikken, woede en schuldgevoelens, zou ik weer weten wie ik was. Nu ik hier in de modder stond, omringd door ontspoorde kamerplanten, kwam die gedachte me nogal belachelijk voor. Het enige wat ik nu over mezelf ontdekte was dat ik geen idee had hoe ik iets simpels moest doen als overleven.

Ik maakte een lijst in mijn hoofd van de beperkte kennis die ik had die nuttig zou kunnen zijn in deze situatie:

- 1 De gids had die ochtend een aantal planten aangewezen die eetbaar waren. Eventueel zou ik er een paar kunnen herkennen.
- 2 Termieten zijn eetbaar en een goede bron van proteïne.
- 3 Ik zou regenwater kunnen opvangen met mijn inmiddels halflege waterfles.

Ik dacht lang na of er nog andere dingen waren die van pas zouden kunnen komen, maar het enige wat in me opkwam was dat mijn regencape was gescheurd en dat bij het vallen van de avond de muggen zouden komen. En had de gids niet iets gezegd over jaguars?

Het vreemde was dat ik me op dat moment nog optimistisch voelde. Ik had al zoveel overleefd; dit kon ik er nog wel bij hebben. Ik verzamelde takken en bouwde een afdakje tegen een grote rots aan. Vervolgens bedekte ik het geheel met palmbladeren en het restant regencape.

Ik kon precies rechtop zitten. Omdat het al donker begon te worden, verzamelde ik snel dode bladeren om een matras te maken. De eerste druppels regen vielen. Ik kroop onder het afdak en wachtte tot de bui over was. Het verbaasde me dat ik niet bang was. Er was een rust over me heen gekomen die ik al in geen weken meer had ervaren. Ik had alles gedaan wat ik kon en had geen enkele invloed meer op de afloop.